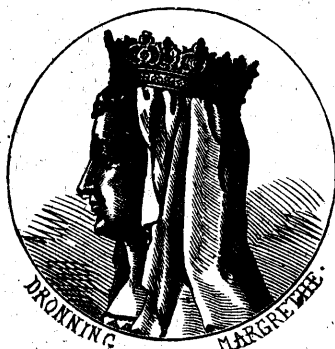

Kvinden og Samfundet

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr. 23.

Kontor: Nørregade 33, St.

6. Juni 1900.

Udgaar hver Tirsdag.

16. Aarg.

Mary Steen,

Kongel. Hoffotograf.

Amagertorv 4, 3.

Toni Christensen

Hjemmelavet Konfekt.

Spise- og Konfektchokolade,
Kakao m. m.

Lykkesholms Alle 1 A, St.
Telefon 18311.
Varerne bringes overalt.

Annoncer

til „Kvinden og Samfundet“
bedes sendt under Adresse:
Ekspeditionen, Nørregade 33.

**Klager over Uregelmæssig-
hed i Forsendelsen bedes stil-
let skriftligt til Postvæsenet
— hjælper dette ikke da til
Bladets Kontor.**

Manuskripter der indleveres til
„Kvinden og Samfundet“ maa til Efter-
retning for Redaktionen være forsy-
nede med Navn og Adresse. Til
anonyme Skrivelser kan Red. ikke tage
Hensyn.

Redaktionen træffes hver Torsdag
fra Kl. 2—4 paa „Dansk Kvindesam-
fund“s Kontor, Nørregade 33, St.

Gobelinvævning i Danmark.

I 1859 brændte blandt saa mange
andre værdifulde Sager paa Frederiks-
borg Slot en Række Tapeter, som var
henvend 400 Aar gamle. De var paa
Christian-den 4des Foranstaltning ud-
førte af indkaldte Kunstnere. Karl
von Mandern, Fader til den bekendte
Hofmaler af samme Navn, komponere-
rede og tegnede „Patronerne“ og le-
dede selve Vævearbejdet. Over 20
store Billeder udførtes paa den Maade
i flamsk Tapetarbejde, som man den
Gang kaldte det, mens man nu be-
nytter den franske Benævnelse: Go-
belin. Paa Væggene i Riddersalen,
hvor forhen Karl von Manderns væ-
vede Billeder forherligede Christian den
4des Bedrifter til Lands og til Vands,
hænger nu som bekendt Malerier, hi-
storiske Portrætter, baade ældre og
nyere; men den Del af Tapeterne,
som dannede den dekorative Ramme
omkring de gamle vævede Billeder,
blev ved Slottets Genopførelse efter-
lignet ved Maling paa Gobelinlærred.
Det er brede Border paa henvend

Tandlæge
Frøken Anna F. Hansen,
Frederiksborggade 34.

2 Alen i rig Renæssancestil, hvorpaa
der er fremstillet Vaaben og Kroner,
Blomsterguirlander, Frugter og Vaa-
benskjolde, alt indflettet med Christian
den 4des Navnetræk og Valgsprog.
Nu har Museumsbestyrelsen taget un-
der Overvejelse at lade disse Dekora-
tioner udføre i deres oprindeige Skik-
kelse i ægte, vævede Tapeter.

Der er allerede i længere Tid gjort
Forsøg, og de første Tapeter til Be-
klædning af Vinduesfordybningerne —
af hvilke der findes ikke mindre end
16 — vil i en nær Fremtid blive paa-
begyndte.

De gamle Tapetvævere var Mænd;
men man tænker nu ikke paa andet
end at lade Arbejdet udføre af Kvin-
der. Hver for sig har de to Firmaer
„Konstantin-Hansen og Bindsbøll“ og
„Nordisk Kvindeindustri“ i et Par Aar
studeret Sagen og paabegyndt Uddan-
nelsen af Arbejdere.

Vi har anmodet det førstnævnte
Firma om at meddele os lidt om dette
Arbejdes Art og Betydning for dansk
Kunstindustri og igengiver her, hvad
vi tænker os kan interessere vore Læ-
sere.

En blot Tilskuer ved Vævearbejdet
vil maaske sige lige som Bonden sagde
til Maleren Lundby: „det maa være
svært kedeligt at sidde saadan og
prikke.“

Spørg dem, der væver! De vil
svare lige som Lundby: „der er ikke
fornøjeligere Arbejde til, naar man blot
lægger al sin Omhu, Flid og Skønheds-
sans deri.“ Man skal rigtignok have
denne Sans saa godt udviklet, som i
Almindelighed kun de har det, der
har drevet Frihaandstegning ret ind-
gaaende.

Vi spørger Damerne: „Kan De
nu ogsaa udføre dette Arbejde, eller
skal der ikke arbejdes en Levealder,
før man kan gøre det tilstrækkelig
godt?“

Nej, det synes virkelig ikke, som
om Tekniken er saa uovervindelig, som
man skulde tro. Dersom man blot
ejer Forudsætningen: Tegnedygtighed,
kan man i Løbet af et halvt Aar naa
til at udføre den lettere Del af Ar-
bejdet, om der end maa arbejdes flere
Aar, før man i de mere, vanskelige,
kunstneriske Opgaver kan tilfredsstille
en streng Kritiks Fordringer. Sikkert
er det ogsaa; at ikke enhver kan naa
dette. Dog vil der maaske blive Brug
for baade første og anden Rangs Kræf-
ter, naar kun de ledende forstaa at
anvende hver paa sin rette Plads.

Vi spørger: „Vil dette faa Be-
tydning for dansk Haandarbejde?“

Læge Emmy R. Neukirchs
Tandklinik.
56, 1., Nørre Farimagsgade.

Man vilde næppe have vovet at
indføre Gobelinvævning i Danmark,
dersom ikke denne Lejlighed havde
frembudt sig. Der gives her en An-
vendelse for den Begavelse og Ud-
vikling i kunstnerisk Retning, som
utvivlsomt er til Stede blandt vore ar-
bejdende Kvinder. Man ser det blandt
andet paa vore Porcellænsfabriker, at
det at blive taget i Brug i et interes-
sant Arbejde, et, som vækker Kappel-
lyst og yder nogen kunstnerisk Til-
fredsstillelse, kan fremkalde og udvikle
dygtige Personligheder, virkelige Kunst-
nerinder.

Saaledes kan man ogsaa vente, at
dette Arbejde ved at byde gode Vil-
kaar for dem, der kan drive det som
en Kunst og naa højt, vil danne et
godt Virkefelt for kvindelige Kunst-
nere. Sansen for den ædle Tapet-
kunst vil maaske vaagne, ikke blot
blandt de producerende, men ogsaa
blandt det nydende Publikum, saa at
der ved Siden af Arbejdet til Frede-
riksborg, som bliver en Gengivelse af
Renæssancens Kunst, kan udvikle sig
en selvstændig dansk Kunstindustri paa
dette Omraade. Et ganske lille For-
søg i denne Retning har Kunstindus-
tri-musæet i København foranlediget ved
at lade væve et lille Arbejde, Kani-
ner mellem Kaalstokke, som findes paa
Musæets Afdeling paa Verdensudstil-
lingen i Paris.

Børnene.

I Vilhelm Bergsøes nys udkomne
Bog: Krigen og Koleraen, læses føl-
gende Episode fra Forfatterens Barn-
dom, der viser, hvad en gammeldags
Huslæge kunde være for en Familie.
Den ti-tolvaarige nervøse Dreng havde
længe lidt af en snigende Sygdom,
som ikke lod sig fordrive af Medika-
menter og som ingen forstod. Ingen
kendte de hemmelige Kvaler, Drengen
led, ingen vidste, hvor opreven hans
Fantasi var af usund Læsning, kam-
meratlige Mishandlinger o. lign. Hans
værste Frygt: at han havde taget sin
Moders Sindssyge i Arv, kunde han
mindst faa sig til at betro til nogen.
— En Dag, da han var ude at spad-
sere med sin Fader, blev hans Op-
mærksomhed vakt ved Fundet af et
ualmindelig straalende og smukt In-
sekt:

„Fader — jeg tror, jeg kommer
mig!“ udbrød jeg, og et Smil, det
første i lange Tider, gled over mit
Ansigt.

Han trykkede min Haand og sagde
glad: „Det maa du fortælle Doktor
Trier.“

Da gøs det atter i mig; men paa
Hjemvejen tænkte jeg dog mere paa
mit Fund end paa Fantomerne, og
Doktor Trier — ja, han kom jo først
i Morgen.

Tandlæge
Fru Tofte-Siesbye,
Amagertorv 31.

Til Rejsestudier

anbefales:

Skizzebøger, Skizzerammer,
Akvarelfarvelader,
Pasteller i ca. 300 Nuancer
m. m.

J. Chr. Petersens Papirhandel,
Specialforretning i Tegnesager,
St. Kirkestræde 1. København.

Men allerede om Eftermiddagen var
han hos os og havde en lang Konfe-
rence med Fader. Jeg blev kaldt ind
i Moders lille Kabinet, og der sad
Trier med det mest fornøjede Ansigt
af Verden. Han tog mig paa sit Skød,
saa mig ind i Øjnene og sagde: „Nu
har du længe nok været syg — det
er paa Tide, at du kommer dig; men
skal jeg kurere dig, maa du sige mig,
hvad du gaar og grubler over, ellers
kan jeg det ikke. Fortæl mig nu,
hvad der ligger dig paa Hjerte og
skjul intet som helst for mig. Jeg
skal ikke sige det til nogen, og for
mig behøver du ikke at være bange.“

Der var noget saa kærligt og for-
troligt i hele den Maade, hvorpaa Trier
tog Sagen, at jeg brast i Graad.

„Naa, naa!“ sagde han, „hør nu
op med at vande dine smaa Høns —
det kommer der ikke noget ud af.
Lad mig høre, om der er noget, du
er bange for? Du kan jo hviske det
til mig.“

Jeg tror, det var de sidste Ord,
som løste den Trolddom, der saa længe
havde bundet mig. Omslynget af hans
kærlige Arme begyndte jeg mit lange
Skriftemaal. Stille grædende fortalte
jeg ham alt — mine Lidelser i Sko-
len, min dybe, nagende Hjemve, min
Frygt for Fantomerne og min kvælende
Angst for, at jeg var bestemt til at
arve min Moders Skæbne.

„Tænkte jeg det ikke nok!“ ud-
brød Trier, idet han satte mig ned og
gik ind til Fader.

Der fulgte en ny Konference, hvor-
under jeg frygtede det værste; men
saa kom Trier farende ind, tog mig
atter paa Skødet og spurgte mig al-
deles umotiveret:

„Er du bange for at faa Børn?“

Spørgsmaalet kom saa pludseligt
og forekom mig saa ubegribeligt, at
jeg nøjedes med en forbavset Stirren.

Naa! — Ja, forstaa mig ret; jeg
vil blot vide, om du tror, at du kan
faa Børn?“

Nei — det kunde jeg ganske be-
stemt ikke.

„Ja, ser du det? — Saa behøver
du ikke at være bange, thi den Syg-
dom, din Moder havde, kan ikke ar-
ves af dig. Det er en Sindssyge, som
kun udvikler sig efter Fødsler, — føl-
gelig kan du ikke faa den; det vil jeg
give dig Attest paa.“

En uhyre Byrde faldt ved disse
Ord fra mit Sind. Beviset var saa
kort og fyndigt, at jeg ikke et Øjeblik
drog det i Tvivl, men tog det som en
uomstødelig Kendsgerning.

Drengen blev sendt paa Landet
og nogle Maaneder efter var han rask.